

Zalecenia dotyczące korzystania z zaworów termostatycznych

Stosując się do następujących zaleceń, korzysta się efektywnie z urządzeń, oszczędzając zarazem pieniądze:

- Temperatura zasilania instalacji grzewczej regulowana jest centralnie. Oznacza to, że temperatura ciepłej wody dostarczanej do budynku jest zmienna i dopasowywana przez mechanizmy regulacyjne do temperatury, jaka w danej chwili panuje na zewnątrz. Może się zdarzyć, że przy pewnych temperaturach zewnętrznych dostarczana będzie ciepła woda o temperaturze tylko od 30 do 37°C, więc grzejniki i przewody będą się wydawały zimne, ale lokale mimo to będą ogrzewane.
- Zawór termostatyczny niezależnie i niezawodnie utrzymuje niemal stałą temperaturę we wnętrzu, przyczyniając się do obniżenia kosztów ogrzewania.
- W godzinach od 23:00 do 5:00 tryb ogrzewania działa z mniejszą mocą, ale nie jest całkowicie wyłączony. Oznacza to, że temperatura zasilania jest obniżona (obniżenie nocne).
- Uczucie komfortu oceniane jest bardzo subiektywnie. Zawory termostatyczne stanowią w tym względzie idealne uzupełnienie elektronicznej regulacji uwarunkowanej temperaturą zewnętrzną. Umożliwiają one ustawianie w racjonalnych granicach temperatury w danym pomieszczeniu i utrzymywanie jej. Nie należy zatem oczekiwać od zaworu termostatycznego cudów, czyli dostarczenia wyższej temperatury we wnętrzu niż zezwala na to regulacja uzależniona od temperatury zewnętrznej.
- Zaworów termostatycznych nie wolno ustawiać zbyt wysoko. Zbyt wysokie ustawienie uniemożliwia skuteczną regulację temperatury. W przypadku zaworów termostatycznych z podziałką cyfrową przyjemne temperatury w pomieszczeniu mieszkalnym uzyskuje się zazwyczaj między ustawieniami 3 i 4. W razie potrzeby można ustawić także niższy poziom, stosownie do stopnia korzystania z danego pomieszczenia. Znaczenie ustawień termostatu jest zazwyczaj następujące:
 - Ustawienie 0
 - Ustawienie *
 - Do ustawienia 3 (środkowe ustawienie)
 - Od ustawienia 3 (środkowe ustawienie)
 - Wyłączenie grzejnika
 - Ochrona przeciwzamrozeniowa
 - około 20°
 - > 20°C, (zależnie od użytkownika i maks. mocy grzewczej)

Należy ogrzewać wszystkie sąsiednie pomieszczenia i nie próbować ogrzewać całego mieszkania tylko jednym lub dwoma grzejnikami (np. w łazience i salonie).

Zawory termostacyjne wykrywają także tzw. ciepło obce lub bezpłatne, oddawane np. przez słońce, elektryczne źródła światła, piecyki kuchenne, telewizory, a nawet samych ludzi. Zawór termostacyjny uwzględnia istnienie tego ciepła i tamuje dopływ ciepła do grzejnika. Grzejnik jest wtedy tylko miejscami ciepły, a nawet całkowicie zimny, a jednak temperatura we wnętrzu nie spada.

Najwięcej można zaoszczędzić na ogrzewaniu, ustawiając termostat na utrzymywanie temperatury we wnętrzu między 20 a 21°C. Powierzchnia grzejnika jest wtedy miejscami letnia albo nawet zimna, ponieważ przy wyższych temperaturach powierzchni ciecz w parowniku szybciej paruje. Może się zdarzyć, że z powodu nierównomiernego ogrzewania per saldo nie uzyska się żadnych oszczędności. Generalnie nie ma zatem sensu całkowite wyłączenie grzejników na kilka godzin dziennie lub na noc. Przy temperaturach zewnętrznych poniżej -5°C nie należy w ogóle zmieniać ustawienia zaworów termostacyjnych, aby nie wychładzać zbyt mocno ścian zewnętrznych.

Zastawianie powierzchni grzewczych, np. meblami, zakładanie osłon na grzejniki, a także zasłanianie ich długimi firankami i zasłonami hamuje oddawanie ciepła do pomieszczenia. W efekcie temperatura uzyskiwana w pomieszczeniu będzie niższa. Rośnie wtedy zużycie energii, a co za tym idzie, także koszty ogrzewania. Termostat grzejnikowy musi pozostawać całkowicie odsłonięty, aby przez cały czas był owiewany powietrzem z pomieszczenia i był w stanie poprawnie działać.

Poprawne ogrzewanie i wietrzenie — ochrona przed zawilgoceniem i zagrzybieniem

W zimie w wielu mieszkaniach występują odczucia, które mają negatywny wpływ na dobre samopoczucie i zdrowie naszych lokatorów, a zarazem prowadzą do uszkodzeń substancji budowlanej. Na ścianach zewnętrznych — zwłaszcza łazienek, kuchni i sypialni, a często też za dużymi meblami i obrazami — powstają wilgotne miejsca i plamy od pleśni, grzyb się rozprzestrzenia, tapety się odklejają a pomieszczenia nabierają zapachu stęchlizny.

Pierwsze przypuszczenie, że te nieprzyjemności wywołuje woda wnikająca z zewnątrz, jest prawie zawsze błędne. Wilgoć o wiele częściej pochodzi z wewnątrz. Powietrze ma naturalną skłonność wiązania się z wodą. Zawiera zazwyczaj większą lub mniejszą ilość wody w postaci pary wodnej. Zdolność powietrza do wchłaniania wody w postaci pary jest jednak ograniczona. Zależy ona głównie od temperatury powietrza. W praktyce 1 m³ powietrza o temperaturze 0°C jest w stanie wchłoniąć co najwyżej 5 g wody. Przy 20°C granica obciążenia wynosi 17 g, a przy 30°C już 30 g wody.

Wiedza ta w oczywisty sposób wyjaśnia nasz problem: jeśli zawierające wilgoć powietrze schłodzi się w pomieszczeniu, jego temperatura może spaść poniżej poziomu, przy którym powietrze nie jest już w stanie wiązać niewidocznej pary i jej część wydzieli się w postaci wody.

Wydzielanie zaczyna się najprędzej tam, gdzie chłodzenie powietrza następuje najszybciej, czyli w najzimniejszych miejscach w pomieszczeniu, jak np. na szybach okiennych lub w rogach pomieszczeń.

Dopływ wilgoci do pomieszczenia może być relatywnie duży. Chociażby przez sen każda osoba oddaje przez skórę i w wydychanym powietrzu około 1 litra wody w ciągu jednej nocy. Chłonność powietrza wykorzystywana jest też w dużym stopniu podczas gotowania, mycia naczyń, kąpieli, prania, suszenia prania itp. Rośliny pokojowe wyparowują całą wodę, którą są podlewane. Cała ta woda w postaci pary musi być – poprzez dostateczną wymianę powietrza – stale odprowadzana z mieszkania, ponieważ inaczej ściany będą powoli wilgotniały i niszczały.

Liczymy na Państwa pomoc w zapobieganiu zawilgoceniu i wynikającemu z tego zagrzybieniu:

- pomieszczenia należy dostatecznie ogrzewać, nawet jeśli nie są na stałe użytkowane lub preferują Państwo nieco niższe temperatury!
- Temperatura wewnętrznych powierzchni ścian zewnętrznych nie może nigdy spaść znacznie poniżej 17°C. Łatwo to sprawić, nie przystawiając mebli – zwłaszcza tych na zabudowanym cokole – do samej ściany. Dopiero odstęp co najmniej 10 cm umożliwia niezbędną cyrkulację powietrza.
- Oddawania ciepła przez grzejniki nie mogą blokować osłony ani długie zasłony.
- Drzwi słabiej ogrzewanych pomieszczeń powinny pozostawać zamknięte. Temperatura w tych pomieszczeniach powinna być regulowana za pomocą znajdujących się w nich grzejników. W przeciwnym razie będzie do nich przenikało za dużo wilgoci wraz z cieplejszym powietrzem z sąsiednich pomieszczeń. Podobnie większe rośliny liściaste o wysokim parowaniu lepiej jest trzymać w pomieszczeniach ogrzewanych z pełną mocą.
- Szczególną uwagę należy zwrócić na wietrzenie pomieszczeń. Służy ona nie tylko do zastępowania zużytego powietrza świeżym, lecz także w dużym stopniu do odprowadzania wody w postaci pary, której ilość – zależnie od powierzchni mieszkania i intensywności korzystania z niego – może wynosić 10, 20 lub 30 litrów dziennie.
- Podczas wietrzenia następuje utrata energii cieplnej. Jest ono jednak niezbędne dla utrzymania zdrowych warunków klimatycznych i ochrony konstrukcji budynku.

Z poważaniem